

Νικόλαος Ι. Λάσκαρης

Ο Μίδας και ο κουρεύς του

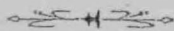
Κωμωδία έμμετρος. Εις πράξεις δύο.

Ακρόπολις Φιλολογική, Αθήνα

1. τμ. 2, ετ. Β', τχ. 57, 12 Φεβρουαρίου 1889, σ. 904-909
2. τμ. 2, ετ. Β', τχ. 58, 12 Μαρτίου 1889, σ. 921-927

1.

Ο ΜΙΔΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ

Παροικηθεῖσα τὸ πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς τὴν 11 Ἰουνίου 1887, κατόπιν δὲ ἐν Σμύρῃ, Ἀλεξάνδρεια καὶ Κάϊρω, ὑπὸ τοῦ θιάσου τῶν ἀδελφῶν κ. κ. Ταβουλάρη.

Αφιερωταὶ τῷ φίλῳ κ. Θ. Α. Βελλιανίτη.

Πρόσωπα — Πρωταὶ διδάξαντες·

- Μίδης, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας Εὐάγγ. Παντόπουλος
- Κουζάρης, κουρεὺς του, Σπυρ. Ταβουλάρης
- Ἀπόλλων Ἑμμ. Λοράνδος
- Πάν. Παν. Ρουσσός
- Ἀίσχρη, ὄπρη τοῦ Μίδα. -Μελ. Κωνσταντινοπούλου
- Ροξάνη, ἐρωμένη τοῦ Κουζάρου Χρυσάνθη Καρακάλου
- Εἷς χωρικός. Ἰωάν. Καρακάλου
- Πολίτης Α'. Ν. Πεζόδρομος
- Πολίτης Β'. Π. Κωνσταντινοπούλου
- Πολίτης Γ'. Στυλ. Ζαχχρόπουλος
- Πολίτης Δ'. Μιχ. Τρουκάτος
- Διάφοροι ἄλλοι πολῖται.
- Ἡ σκηνὴ ἐν Φρυγίᾳ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἀΐθουσα πολυτελεῆς ἐν τοῖς ἀνικτόροις τοῦ Μίδα. Ἐν τῷ μέσῳ καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου πάγχρυσος ὁ βασιλεὺς θρόνος, δεξιᾷ τοῦ ὁποῦοιου λιθανωτρίς χρυσό-ταυκος. Ἐνθεν κἀκεῖθεν τοῦ θρόνου σκῆλυθοι χρυσό-ποδες. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τῆς αἰθούσης χρυσέγγυτοι θῦραι μετὰ πορφυρῶν χρυσοκρῦρων κερκπετακμάτων·

Σ κ η ν ή π ρ ώ τ η .

Κ ο υ ξ ῆ . (Προβάλλον τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας.)

Κανέναις!

(Εἰσερχόμενος ἀναπνεύει.)

Ἐτελείωσε! θὰ ἀνασάνω ἄλγος.

Μὴ λῆξι ὁποῖος μοῦ εἶπαι, μὴ τὸν Ἐρμῆ, τὸν πνίγω! Ἀνάθεμά τὴν τὴν στιγμήν ποῦ ἔγαινα μπαρμπέρης. Μῶρ' εἶδατε ἀπαίτησι! δὲν φάναι, λέν', νὰ ξέρης νὰ κόβης γένεια καὶ μαλλιά, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίζης τὰ νέα σ' τὴν ἐντέλεια, εἰδ' ἄλλως δὲν ἀξίζεις οὗτ' ὄβολόν! ὄριστ' ἐκεῖ! νὰ εἶς ἀναγκασμένος ἐκεῖ ποῦ στέκεσαι ὀρθῶς καὶ εἶσαι κουρατμένος, νὰ δίδης τὴν ἀπάντησιν εἰς ὄλους τοὺς φλυαροὺς ποῦ στέκονται τριγύρω σου καὶ χάσκουν σὺν τοῖς γλάροις!

Αὐτὸ ναι βάσανο σωστό, πρὸ πάντων δι' ἐμένα ποῦ δὲν πετῶ τὰ λόγια μου ποτὲ εἰς τὰ χαμένα! Ἄν ἤμουν φλύαρος καὶ ἐγὼ δὲν θὰ καθόμουν τάχα, ἴσὸ μαχαζὶ νὰ φλυαρῶ μὲ τὸν καθένα χάχα; Ἄλλ' ἐγὼ ἐπροτίμησα εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρῦα νὰ τοὺς ἀφήσω, καὶ ἐδῶ ἐν πλήρει ἡσυχίᾳ, τὴν μοναξίαν προτιμῶν καὶ φεύγων τὴν ἀντάραν τοῦ βασιλέως τὴν σεπτὴν νὰ ψαλιθίσω κέρην!

Σ κ η ν ή δ ε υ τ έ ρ α .

Κ ο υ ξ ῆ ἄ ρ η ς κ α ἰ Ἀ ἴ σ χ ρ η .

Ἀ ἴ σ χ ρ η (εἰσερχομένη ἐκ τῆς πρὸς ἀριστερὰ θύρας.)

Καλῶς τὸν τὸν μπαρμπέρη μας!

Κ ο υ ξ ῆ . Ὅριστε καὶ ἄλλη λίμα

Ἀ ἴ σ . Τί γίνεται;

Κ ο υ ξ ῆ . Δὲν ξέρω!

Ἀ ἴ σ . Πῶς;

Κ ο υ ξ ῆ . Δὲν ξέρω νά!

Ἀ ἴ σ . Τί κρῖμα.

νὰ ἦσαι πάντα κουρατμένος!

Κ ο υ ξ ῆ . Γὰρ κάνε μου τὴ χάρι

καὶ μάζεψε τὴ γλώσσά σου, μὴ διάβολος τὴν [πάρη!]

Ἀ ἴ σ . Σὲ ἀγκιῶ, βρὲ τανακὲ, καὶ ὁποῖος ἀγαπάει τ' ἀρέσει τὴν ἀγάπην του λιγάκι νὰ τὴν σκάη!

Κ ο υ ξ ῆ . Πολὺ καλὰ! Σὺ μ' ἀγκιῆς, μὰ ρώτησας καὶ ἐμένα ἂν σ' ἀγκιῶ!

Ἀ ἴ σ . Δὲν γίνεται!

Κ ο υ ξ ῆ . Δὲν γίνεται; χαμένα θὰ τῆχης, καθὼς φαίνεται.

Ἀ ἴ σ . Ὄψ! ἄνοστος ποῦ εἶσαι!

Κ ο υ ξ ῆ . Ἄροῦ ἔμαι ἄνοστος, λοιπόν, πῶς θὰ εὐχα- [ρισταίσει

κοντὰ μου ὅταν βρισκασαι; γιὰτ' ἔχω ἀκουσμένα, καὶ θὰτὸ ξέρης, βέβαια, σὺ ποῖδ' καλὰ πο' μείνει, πῶς ἡ ἀγάπην γίνεται ἀπὸ κοντὰ καὶ μένο!

Ἀ ἴ σ . Μ' αὐταῖς τῆς κουρατῆρας σου μὲ κάνεις νὰ [θυμῶνω.

Τότε θὰ γίνης νόστιμος καὶ σὺ, ὅταν καθίσης κοντὰ μου, μὰ πολὺ κοντὰ, καὶ μοῦ γλυκο- [μιλήσης

περὶ ἀγάπης, ἔρωτος, γάμου, φιλιῶν...

Κ ο υ ξ ῆ . Ἀλήθειαι;!

Ἀ ἴ σ . Ἄμ τι νομίζεις, ἡ φωτιά ποῦ ἔχω εἰς τὰ [στήθειαι

πῶς σβύνεται μὲ χωρατὰ;

Κ ο υ ξ ῆ . Βρὲ, ἄνιτε, ἄφινέ με!

Ἀ ἴ σ . (ἔρωτικῶς) Ἐλκ, λοιπόν, μπαρμπέρη μου, [κοντὰ καὶ φίλησέ με

Κ ο υ ξ ῆ . Βρὲ πήγαίνα σ' τὸ διάβολο καὶ σ' τῶπα [πίντε-δέκα

πῶς δὲν μοῦ κάνεις, πῶς τὸ λεν', καθόλου
γιά γυναικιά!

Αΐσ. Κι διατί, παρχικλῶ;

Κυαξ. Για μι' ἀφορμή μεγάλη.

(Ἡ Αἴσχη τὸν παρχηρεῖ ἐκστατικῶς)

Δὲν σ' ἀγαπῶ, τελείωσε!... Μά! ἀγαπῶ
[μὰ ἄλλη.

Αΐσ. Δὲν μ' ἀγαπᾶς!;

Κυαξ. Ὁχι!

Αΐσ. Γιατί; Τι ἔχω, βρὲ μπαρμπέρη;

Στραβή, κουτσή μαι, ἀττήρη, μοῦ λείπει
[πόδι, χέρι,

ἢ τίποτ' ἄλλο; τὰ μυαλά δὲν τᾶχω τετρακόσας

Κυαξ. Τι νὰ σοῦ πῶ, ὅλα καλά, μὰ ἔχεις μία γλώσσα,
ποῦ σκατεύει κόκκλιχά!

Αΐσ. Χάχ! ἄχ! ἄ! ἄς γελάσω.

ἂν ἦσουν σὺ καλλίτερος, δὲν μουῖρχονταν νὰ
[σκάσω!

Βρὲ, δὲν κουτᾶς τῆ γλώσσα σου, ποῦ πάντα
[κίβει-ράθει,

κι' ἂν ἀρχινήσῃ μιά φορὰ ποτέ της πιά δὲν
παύει!

Κυαξ. Οὐ! νὰ χυθῆς, παληογλωσσού, ψαλλίδω,
[κουκουδάγια,

μουσίτσα, ἀθυρόστομη, ἀναίσχυντη, κανκάνια!

Αΐσ. Θεοί μου, νὰ γλυττώνατε ἀπ' τὰ κατὰ τὰ τόσα,
μ' ἀπ' ὅλα περισσότερον, ἀπὸ μπαρμπέρη
[γλώσσα!

Κυαξ. Σκασιμὸς λοιπόν!

Αΐσ. (ἐν θυμῷ) Για πᾶψε πελά, ἄ! τὸ παραξυ-
[λώνεις!

Κυαξ. Ἔτσι μ' ἀρίσει!

Αΐσ. Κούτταξέ μὴ μὲ πολυθυμώνη;
γιατί σ' τὸν Μίδα θὰ τὸ πῶ εὐθὺς.

Κυαξ. Τι θὰ μοῦ κάνῃ!

Αΐσ. Ἀπ' ὅπου ἤλθες, ἀναυχά σὲ στέλνω, μάνι μάνι!

Κυαξ. Τι ἄλλο θέλω ἀπ' αὐτό! Εἴθε ὁ Ζεὺς νὰ δώσῃ!

Κι τώρα μαλίστα, γιατί δὲν εἶναι δὰ κι' τόση
τιμῆ, μοῦ φαίνεται, αὐτὸ τὸ ζῆον νὰ κουρεῖω!

Αΐσ. (ἐκπληκτῶς) Πῶς εἶπες; ζῆον;

Κυαξ. Μάλιστα.

Αΐσ. Ἀλήθειά! δὲν πιστεύω!

Κυαξ. Ποῖος τὴν πιστεύει, βέβαια, μὰ τέτοια
[κουταμάρα,

ποῦ ἔκανεν ὁ κουτεντῆς!

Αΐσ. Για δὲς ἐκεῖ γλωσσάρα!

Κυαξ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι φλύαρος, μὰ τὸν Ἑρμῆ
[τὸν κλέφτη...

Αΐσ. Κι τοὺς θεοὺς, βρὲ, ἄρχισες νὰ βρίζεις;
[δὲν σοῦ πέφτει

καλλίτερα ἢ γλώσσα σου! Συγγῶρα τον
[Ἑρμῆ μου,

κι' εἶναι μπαρμπέρης!

Κυαξ. (ἀδηνουῶν) Ἐχαστὰ κι' τὴν ὑπομονή μου!

Θὰ μὲ ἀκούσῃς, φλύαρη;

Αΐσ. Ναι, λέγε, ποῦ νὰ σκάσῃς!

Κυαξ. Δὲν εἶμαι, εἶπα, φλύαρος, ἀλλὰ αἱ περιστάσεις
μὲ ἀναγκάζουν νὰ γενῶ κι' ἐγὼ γιὰ λίγην ὥρα.

χωρὶς νὰ θέλω ἀκουσε, κι' μὴ πιστεύῃ τώρα!
εἰς τὸ κουρεῖον μου προσθῆς, καθὼς συμβαίνει πάντα,

'μαζεύτηκαν κι' ἔλεγαν διάφορα συμβάντα
πολλοὶ πολλοὶ ἐντιμοὶ, ἀλλὰ ἐν ἀπεργίᾳ

ἀφοῦ δὲ εἶπεν ἀρκετὰ διὰ τὴν πολιτεία,
τοὺς ἄρχοντες, τοὺς νόμους μας, κι' δι' αὐτὸν τὸν Δία,

μὰς λείει ἕνας, μάθετε τοῦ Μίδα τὴ βλακία;
Ὁχι, γιὰ πέ μας, ὅλοι μας τοῦ λέμε. - Μεταξὺ μας,

λείει αὐτός, - Μὰ, βέβαια, μήπως ἡ σιωπὴ μας
δὲν εἶνε παροικιὰ! - Ναι, δὲν σὰς λέω, πάντα

χρειάζει' ἐχεμύθεια γιὰ μερικὰ συμβάντα.
Τῆς ἄλλαις, λείει, ἔφθασαν ἀπὸ περιοδεία

ὁ Βάκχος μὲ τὸν Σειληνὸν κι' ἐδῶ εἰς τὴν Φρυγία,
γιὰ νὰ διδάξῃ κι' σ' ἐμᾶς πῶς νὰ καλλιεργῶμε

τ' ἀμπελία μας, ἂν θέλουμε καλὸ κρασί νὰ πιῶμε.
Μὰ μέρη ὅμως, φαίνεται, σ' τὴν δοκιμὴν ἀπάνω

ὁ Σειληνὸς θὰ ἔτσουξε καμμιά παραπάνω
ἀπ' τὸ κρασί τοῦ τόπου μας, τὸ μοσχομουρουδάτο,

κι' ἐχάθη. Τότε ἔκανε τὸν κόσμον ἄνω κάτω
ὁ Βάκχος γιὰ νὰ τὸν εὐρῆ, πλὴν τίποτα δὲν κάνει.

Τὸ χάσιμο τοῦ Σειληνοῦ κι' ὁ Μίδα τὸ μαυθάνει,
κι' δὲς του δὲς του μιά φορὰ σοῦ τὸν ἐπιτυχίνας!

σ' τὴ βρύσι, ποῦ εἶν' σ' τὸ θύμβριο κοντὰ, τὴν καλουμένη;
τοῦ Μίδα βρύσι. Ἀπ' ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς τὸν πέρνει

κι' μεθυσιμένον μὰ κι' δυὸ σ' τ' ἀνάκτορα τὸν φέρνει
Ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸν κρήτησεν ἡμέρας δέκα, πάλιν

σ' τὸν Βάκχον τὸν ἀπέστειλε μ' ἀσφάλειαν μεγάλην
Τοσοῦτον δὲ ἐχάρηκεν ὁ Βάκχος ὁ καυμένος,

ᾧστε εὐθὺς ἐπρότεινε κατενθουσιασμένος
σ' τὸν εὐρετὴν τοῦ Σειληνοῦ, τὸν Μίδα, νὰ ζητήσῃ

ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου του, ὅ,τι αὐτὸς θελήσῃ.
Κι' τί νομίζεις ζήτησε; Νὰ γίνετ' ὅ,τι πιάνει.

Χρυσός.
Αὐτὸ θὰ ἔκανα κι' ἐγὼ!

Αΐσ. (κ τ υ π ὠ ν δ ι ἄ τ ο ὖ δ ε ι κ τ ο υ τ ὀ ν
μ ἦ ν ι γ γ α.)

Σᾶν δὲν σοῦ φτάνει,
τί νὰ σοῦ κάνω! Βρὲ κουτῆ, ἂν μουῖπιανες τὸ πόδι

ἀμέσως θὰ γινότανε χρυσάρι.
Αΐσ. Οὐ! τὸ βῶδι!

ἀπ' τὸν χρυσὸ καλλίτερο ὑπάρχει ἄλλο;
Κυαξ. Στάσου!

Ἄν τύχαινε κι' ἡμῶνα καμμιά φορὰ κοντὰ σου
κι' σοῦρχετο ἢ ὀρεξίς κρυφὰ νὰ μ' ἀγκλιιάσῃς...

Αΐσ. (θ ε λ ο υ σ α ν ἄ τ ὀ ν ε ν α γ κ α λ ι σ θ ῆ.)
Ψυχοῦλα μου! μπαρμπέρη μου! ικκ τῶρα

Κυαξ. (ἀ π ο μ α κ ρ υ ν ὀ μ ε ν ο ς.)
Μπᾶ! νὰ σκάσῃς!

Κ' ἐκεῖ ποῦ θὰ μ' ἀγκλιιάσῃς κι' θὰ μὲ ἐφιλοῦσες,

ἀντί σέ ἄνδρα ἤθελες τὸ στόμα νὰ κολλοῦσες
σ' ἓνα κομμᾶτι μάλαμμα ;

Α Ὑ σ . Ἐγὼ ; ἄ ! μπᾶ ! καθόλου !
Ἐνός ἀνδρός τὴν ἀγκαλιὰ δέντην ἀλλάζω μ' ἔλκου
τοῦ κόσμου τὸ χρυσταφικό !

Κ υ α ξ . Βλέπεις λοιπόν, ψαλλίδα,
τὴν κουταμάρα, τὸν τρανή, τοῦ βασιληᾶ μας Μίδα ;
Ἐκόνταψεν, ὁ κουτεντές, ποῦ λές, νὰ τὰ τευτώση
ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Α Ὑ σ . Καί γιατί ;

Κ υ α ξ . Γιατί ; Ἄ ! μὰ ν' ἀπλώση
'μποροῦσε, λές, σέ φαγητό· τὸ ἀγγίξε καὶ νάσου
χρυσάφι ἐγινότανε, μὰ μέρη δὲ, φαντάσου
τῆ θέσι του, ἠθέλησε τῆ μύτη του νὰ ζύση
καὶ μόλις μὲ τὸ δάκτυλο ἐπρόφθασε ν' ἀγγίση
τὴν ἄκρη τῆς, χρυσώνεται ! ἀρπαξ' ἓνα μαχαῖρι
νὰ σκοτωθῆ, χρυσώνεται κ' ἐκεῖνο χέρι-χέρι !
ἀρχίζει τότε νὰ τραβᾷ, ὁ βλάκας, τὰ μαλλιά του
ἀλλὰ κ' ἐκεῖνα ἔγιναν χρυσάφι· τὰ αὐτιά του,
τὸ ἴδιο· ποῦ κατήνησε νὰ ἔχη χρυσομένηα
ὅλα σχεδὸν τὰ μέλη του !

Α Ὑ σ . Καλὰ καὶ τιμημένα
εἶν' ὅσα μοῦ ἀράδιασες, μὰ δὲν μοῦ λές καὶ τ'
(ἄλλο ;
πῶς ἐγιατρεύθη ἀπ' αὐτὸ τὸ πάθος τὸ μεγάλο ;

Κ υ α ξ . Ἐζήτησε συγχώρησιν, κί' ὁ Βάκχος τὸν
(λυπήθη,
διότι παρετήρησεν, ὅτι μετεμελήθη
γιὰ τὴν βλακεία ποῦ καμε, καὶ τοῦπε μάνι-μάνι,
ἓνα λουτρό σ' τὸν Πακτωλὸ τὸν ποταμὸ νὰ κάνῃ·
Τὸ ἔκανε καὶ σῶθηκε. Ὅριστε πῆς μου τώρα
δὲν εἶναι βλάκας, κουτεντές...

Α Ὑ σ . Μὴ πέρνης τόση φόρα
εἰς τῆς βρυσιαῖς, γιατί ἐδῶ ἔχουν αὐτιά κ' οἱ
(τοῖχοι·

Κ υ α ξ . Κί' ἂν ἔχουν τί ;

Α Ὑ σ . Ἄν ἔχουν τί ; Βρὲ, τενεκέ, ἂν τύχη
καὶ ἀκουστής, ἐχάθηκας.

Κ υ α ξ . Ὅριστε, σιωπᾶνιν·
ἐγὼ δὲν εἶμαι φλύαρος.

Α Ὑ σ . Τί λόγος ! τὸν καῦμένο !

Κ υ α ξ . Σωστά ! ἂν ἤμουν, θάλεγα ἀκόμη κ' ἓνα ἄλλο
κατόρθωμα τοῦ Μίδα μας, αὐτὸ δὲ εἶν' μεγάλο !

Α Ὑ σ . Γιὰ πῆς το μας, ν' ἀκούσωμε.

Κ υ α ξ . Σοῦ ἐπαναλαμβάνω,
ἐγὼ δὲν εἶμαι φλύαρος, τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω !

Α Ὑ σ . Πῆς το ἐσύ καὶ ἔννοια σου ;

Κ υ α ξ . Τὸ βλέπεις ; μὲ βιάζεις
νὰ ὀμιλήσω, εἰ δ' ἄλλῃως, ἀπὸ ἐμὲ δὲν βγάξεις
οὔτε μιλιὰ !

Α Ὑ σ . Λέγε λοιπόν !

Κ υ α ξ . Νὰ· σήμερα θὰ κρίνη
τὸν Πᾶνα καὶ Ἀπόλλωνα, κί' αὐτὸςδὲν διακρίνει
ποῖα εἶνε λύρα, ποῖος αὐλός !

Α Ὑ σ . Καὶ σ' ἂν τ' σὲ μέλει ;
μήπως δὲν εἶναι κίριος νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει ;

Κ υ α ξ . Μὰ εἶν' αὐτὸς γὰρ μουσική ;

Α Ὑ σ . Γὰρ λόγια ἄφησέ τα,
καὶ πῆς μου τώρα μ' ἀγαπᾷς ;

Κ υ α ξ . Σ' τὸ εἶπα νέτα σκέτα,
καθόλου !

Α Ὑ σ . Ἔτσι ;

Κ υ α ξ . Βέβαια.

Α Ὑ σ . Ἄ ! μάθε ἀπὸμένα
πῶς σ' τοῦς Θεοῦς ἐφρίστηκα, γὰρ ἄνδρα μου ἐσένα
νὰ πάρω μόνο !

Κ υ α ξ . Ἔτσι, αἶ ;

Α Ὑ σ . Καὶ θὰ τὸ κατορθώσω !

Κ υ α ξ . Μὴρ' τί μοῦ λές !

Α Ὑ σ . Θὰ τὸ ἴδῃς !

Κ υ α ξ . Γιὰ σένα νὰ προδώσω
τὴν Παχουλή Ροξάνη μου, ποτέ !

Α Ὑ σ . Θὰ τὸ ἴδουμε !
Ἐγὼ πηγαίνω, κί' ἄλλοτε αὐτὰ θὰ τὰ εἰποῦμε
καλλίτερα.

Κ υ α ξ . Σοῦτ' ! κ' ἔρχεται !

Α Ὑ σ . (ἐξερχομένη) Ἦ σένα ἢ θὰ σκάσω !

Κ υ α ξ . Γκρεμῆσου, φαρμακογλωσσού !

Α Ὑ σ . (ἀπὸ τῆς θύρας) Ἦ σένα θ' ἀγκαλιάσω
μία φορὰ γιὰ ἄνδρα μου, ἢ, μὰ τὴν Ἀφροδίτη,
θὰ σκοτωθῶ !
(ἐξέρχεται διὰ τῆς πρὸς ἀριστερᾶ θύρας.)

Κ υ α ξ . Οὐ ! νὰ χαθῆς, ἀηδία, νεροχύτη !

Σ κ η ν ῆ τ ρ ί τ η

Κ υ α ξ ἄ ρ η ς κ α ἰ Μ ἰ δ α ς

Μ ἰ δ α ς (π ρ ὸ ς τ ὸ ν ἄ κ ο λ ο υ θ ο ῦ ν τ α
ὕ π η ρ ἔ τ η ν .)

Ἐκτὸς τῶν δύο, οἵτινες θὰ διαγωνισθῶσι
εἰς πάντα, ὅσοι σήμερον θὰ παρουσιασθῶσι
εἰς τὰ ἀνάκτορα, εἰπέ, μὴ ἐξαίρων οὐδένα,
ὁ βασιλεὺς ἐργάζεται. δὲν δέχεται κανένα !
(Ὁ ὕ π η ρ ἔ τ η ῆ ς ἐ ξ ἔ ρ χ ε τ α ἰ)
(Ἰ δ ὶ ν τ ὸ ν Κ υ α ξ ῆ ρ η ν)

Πῶς ! σὺ, ἐδῶ ; πλὴν σήμερον δὲν εἶναι, ὡς νομίζω,
ἡμέρα τῆς κομμώσεως.

Κ υ α ξ . Βεβαίως, τὸ γνωρίζω·
ἀλλ' ἐπειδὴ, ὦ βασιλεῦ, μοὶ εἶπον, τὰς ἡμέρας
αὐτὰς, ὅτι εἰργάσθητε μετὰ περισσοτέρας
παρ' ἄλλοτε δυνάμειος, καὶ ὅτι, ἐπομένως
ἢ κόμη σας θὰ ἠῤῥησεν ἐσκέφθη, ἐσπευσμένως
ἦλθον ἐδῶ, ἵνα εὐθὺς τὸ βάρος ἀφαιρέσω
τῆς σεβαστῆς σας κεφαλῆς καὶ οὕτω συντελέσω
ὅπως ὁ εὐφύεστερος τῆς ἡμετέρας σφαίρας
μονάρχης, εὐκολότερον καὶ μετὰ πλειοτέρας
εὐθύτητος ἀποφανθῆ ἐπὶ τῆς προταθείσης
σ' τὴν κρίσιν του διαφορᾶς.

Μίδ. (κ ο λ α κ ε υ θ ε ι ς)

Α! τότε, νά καθίσης!

(Ἄ ν έ ρ χ ε τ α ι έ π ι τ ο υ θ ρ ό ν ο υ)

Εἰπέ μοι, τί νεώτερον ἤξεύρεις.

Κ υ α ξ ά ρ η ς

Ἐξέρω τόσα,

ποῦ ἂν τὰ πῶ ἔλα μαζί θά μέ πονέσ' ἡ γλῶσσα!

Ἡ Κασσανδάνη, ἡ κομψή καί ἡ ξανθομαλλοῦσσα,

τοῦ Σαδουάττου σύνευνος, τὸν σύζυγον λαθοῦσα

μετὰ τοῦ Γύγου ἔφυγε, καί ἀφήκεν ἡ δολία

τὸν Σαδουάτην, τὸν πτωχόν, εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ

[κρύα.

Ἐπίσης, καθὼς λέγουσιν, ἡ κόρη τοῦ Ἀδρήστου,

ὅστις πολὺ φημίζεται ὡς ἐκ τῆς σιωπῆς του,

ἀφήκεν, ἡ ἀχάριστος τὴν πατρικὴν οἰκίαν

καί μέ τὸν Σμέρδιν ἔφυγε μακρὰν εἰς τὴν Λιθύαν

ἐξ ἄλλου, καθὼς ἔμαθον, ἡ Φύη, ἡ ἀχρεία,

τὸν σύζυγόν της ἔδαιρεν ἐν μέσῃ τῇ πλατείᾳ,

καθότι τὸ ἀπήτησαν οἱ δύο ἐρασταί της,

οἵτινες εἶχον ἄλλοτε...

Μίδ. Σιώπα, ἔρχεται τις!

Σ κ η ν ή τ ε τ ά ρ τ η .

Ο ἱ ἄ ν ω κ α ἰ Ἄ π ό λ λ ω ν .

Ἄ π ό λ . (δάφνη ἐστεμμένος καί κρατῶν χρυσοῦν λύραν)

Τὸν βασιλέα χαιρετῶ.

Μίδ. Μὴ χαιρετᾶς προσκύνει.

Ἄ π ό λ . (μεγαλοπρεπῶς)

Τὸν βασιλέα χαιρετῶ.

Μίδ. (ὀργίλως) Τὸν χόλον μου μὴ κίνει,

ἀλλὰ προσκύνησον καί σὺ ὡς οἱ πολλοί.

Ἄ π ό λ . (ἀφελῶς) Ἄ! πράττεις

πολὺ κακῶς μέ τοὺς πολλοὺς κ' ἐμέ ἂν κατατάττης.

Θεὸς ἐγώ, σέ τὸν θνητὸν ποτὲ ἂν προσκυνήσω

τὴν μῆνιν ἔλων τῶν θεῶν βεβήλως θά κινήσω,

ὁ Ὀλυμπος νά μέ δεχθῆ ποτὲ δὲν θά θελήσῃ.

αἱ Μοῦσαι θά μέ ἀρνηθούν, τό πᾶν θά μέ μισήσῃ!

Μίδ. Εἶμι κριτῆς σου, Ἀπόλλων, ἐν τούτοις.

Ἄ π ό λ . (Μειδιῶν) Τὸ γνωρίζω

Μίδ. Νά προσκυνήσης ἄρα χρεωστῆς, Θεέ!

Ἄ π ό λ . ποτέ!

Κ υ α ξ . (ἰδίᾳ) Ἀφρίζω

ἔνα θεὸ θεόρατο νά βλέπω νά ὑβρίζῃ

ἔνας θνητὸς ποῦ ὀβολὸν κᾶν ἔνα δὲν ἀξίζει!

Χαρᾶς τὴν τὴν ὑπομονὴν τοῦ κύρ Θεοῦ!

Ἄ π ό λ . (ἀ θ ι ά φ ο ρ ο ς) Κ' ἡ κρίσις

πότε θά γίνῃ, βασιλεῦ;

Μίδ. (ὀ ρ γ ί λ ω ς) Ἐὰν μὴ προσκυνήσης...

Ἄ π ό λ . (ὠ ς ἄ ν μ ή ή κ ο υ σ ε .)

Ποῦ εἶνε ὁ ἀντίπαλος;

Σ κ η ν ή π έ μ π τ η .

Ο ἱ ἄ ν ω κ α ἰ Π ᾶ ν .

Π ᾶ ν (κ ρ α τ ῶ ν σ ύ ρ ι γ γ α .)

Ἴδου ἐγώ!

(τῷ Μίδ.)

Συγχώρει,

ὦ βασιλεῦ, ἂν ἤργησα.

Μίδ. Παντάπασιν, προχώρει,

νά θλίψω δὸς τὴν χειρά σου.

Π ᾶ ν . (δ ι σ τ ά ζ ω ν) Ἄ! βασιλεῦ, τσαούτη

τιμῆ!

Κ υ α ξ . (ἰδίᾳ) Βρὲ, δὸς τὸ χέρισου τσοπάνη, μυγοχαύτη!

Μίδ. Σὺ εἶσαι φίλος, δὸς μοι τὴν!

Π ᾶ ν (δίδων τὴν χειρά.) Ἄ! βασιλεῦ!

Ἄ π ό λ . Νομίζω,

πῶς μάτην χάνει ὁ καιρὸς.

Μίδ. Ἄ! δὲν παράφροντιζώ

διὰ τοιαύτην ποταπὴν ἀπώλειαν.

Κ υ α ξ . (παρεμβαίνων) Συγγνώμην,

ν' ἀκούσετε, παρακαλῶ, καί τὴν δικὴν μου γνώμην!

Ὅταν μιλεῖ ὁ βασιλεὺς ἢ ὅταν σιωπᾷναι,

μοῦ φαίνεται πῶς ὁ καιρὸς χαμένος δὲν πηγαίνει,

διότι ὅταν ὀμιλεῖ, ὅ,τι καί ἂν πῆ ἀξίζει,

καί πάλιν, ὅταν σιωπᾶ, θά πῆ, ὅτι ἀρχίζει

νά σκέπτηται διὰ καλὸν τοῦ ἔθνους, ἐννοεῖτε;

(τῷ Ἀπόλλωνι.)

ὥστε καθόλου, κύριε, δὲν ἔπρεπε νά πῆτε

πῶς μάτην χάνει ὁ καιρὸς.

Π ᾶ ν . Πολὺ ὀρθῶς.

Κ υ α ξ . Ἀκόμα,

καί ὅταν κοιμᾶτ' ὁ βασιλεὺς σ' τὸ μαλακὸν τοῦ

[στρῶμα.

δὲν εἶν' χαμένος ὁ καιρὸς, διότι ἀναπαύει

τὸ κουρασμένον σῶμα του, ὅπως ἐπαναλάβῃ

τὰς ἐργασίας μέ ζωὴν....

Ἄ π ό λ . ὦ ἀγαθὲ, τίς εἶσαι,

εἰπέ μοι, σέ παρακαλῶ, ἂν εὐαρεστεῖσαι;

Κ υ α ξ . Τοῦ βασιλέως ὁ κουρεὺς.

Ἄ π ό λ . Ἄ δι' αὐτό!

Κ υ α ξ . Τί τρέχει;

Ἄ π ό λ . Εἶσαι κουρεὺς;

Κ υ α ξ . Ναί μέλιστα

Ἄ π ό λ . Ἄ! τότε, φίλε, ἔχει

ἡ γλῶσσά σου δικίωμα νά λέγῃ ὅ,τι θέλει.

Εἶν' ἐλευθέρα.

Κ υ α ξ . Ἐτσι αἰ; Καί σένα τί σέ μέλλει;

Ἄ π ό λ . Καθόλου!

Μίδ. Ἡ συζήτησις ἄς παύσῃ. Κουαξάρη,

(ὁ Κουαξάρης ἀπομακρύνεται.)

ἀπομακρύνσου.

Ἐκαστος τὴν θέσιν του ἄς πάρῃ.

(τῷ Πανί.)

Ἐκ δεξιῶν μου, φίλε σύ,

(τῷ Ἀπόλλωνι,) Σὺ, ἐξ ἀριστερῶν μου.

Ἄ π ό λ . (ἰδίᾳ)

Αὐτὴ ἡ περιποίησις πρὸς τὸν ἀντίπαλόν μου.

εἶν' ἀνεξήγητος

Μίδ. (τῷ πανί.)
 Ἐμπρός, σὺ πρῶτος.
 (ὁ Πᾶν ἐτοιμάζεται νὰ συρίζῃ)
 Μίδ. Ἄ συγγνώμην
 Ἐνόσω σεῖς θὰ παίζητε, φρονῶ, ἐγὼ τὴν κόμην
 νὰ κείρω εἶν' εὐχάριστον, διότι θ' ἀκροῶμαι
 τὴν μουσικὴν ἡδύτερον, ἐάν δὲν ἀπατώμαι.
 (τῷ Κουαξάρῃ)
 Κουραῦς, εἰς ἔργον!
 (ὁ Κουαξ. ἐκτελεῖ.)
 Ἄρξον, Πᾶν.
 (ὁ Πᾶν συρίζει.)
 Μίδ. (ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρόν, θυμολύων)
 Ἐξίσια! Ὁραῖα!...
 Περιφρημα!.. Θυμιάτια!.. Εὐγε!.. λαμπρά!..
 (Σπουδαῖα!...
 Τὸ μέλος!... Ἀριστοῦργημα!...
 (Τῷ Πανί. παύσασαν τὴν)
 Ἄ! φίλε, σὲ συγχίρω
 Αὐτὸ θὰ εἶπη μουσική!
 Ἄ π ὅ λ. (ἰδίᾳ)
 Ἄ! πῶς τὸν ὑποσέρω!
 Μίδ. (τῷ Ἀπέλλωνι.)
 Σὺ τώρα!
 (ὁ Ἄ π ὅ λ. κρούει τὴν λύραν ἐναρμονίως)
 Μίδ. (ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρόν.)
 Οὐφ! τί εἶν' αὐτὰ!... Τὴ μουσικὴ γελοία!...
 Οὐφ! σιχαμάρες!... ἀνοστοῖς!... Οὐφ! πᾶψει.
 τί ἀηδία!
 (ὁ Ἄ π ὅ λ. ὠργισμένος παύει.)
 Μίδ. (ἐγειρόμενος)
 Κηρύττω τὸν διαγωνισμὸν περικυθέντα, κ' εἶτι
 τὸν Πᾶνα ὡς νικῆσαντα.
 (ὁ Μίδ. συγχίρεται τὸν Πᾶνα)
 Ἄ π ὅ λ. (μετ' ὀργῆς, ἰδίᾳ)
 Ἐμέ, τὸν ἐφευρέτη
 τῆς λύρας καὶ τῆς μουσικῆς, τὸν Ἐκατηβελήτην,
 τὸν τοῦ Μαρσίου τιμωρὸν καὶ τῶν μουσῶν ἡγέτην,
 νὰ ταπεινώσῃ εἰς θνητὸς Ἄ Μίδα, θὰ πληρώσῃ
 τὴν ὕβριν ταύτην ἀκριβᾶ!
 Μίδ. (τῷ Κουαξάρῃ)
 Ἄ! σὺ, θὰ τελειώσῃς
 Ἄ π ὅ λ. (τῷ Μίδα)
 Τῶν ὄτων σας, ὦ βασιλεῦ, εἶν' ἡ σμικρότης τόση,
 ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν καλῶς ν' ἀντιληφθῶσι
 τῆς μουσικῆς μας, κ' ἐπειδὴ συγγάκις διορθῶνω
 τὰ σφάλματ' αὐτῆς φύσεως, ἰδοὺ σ' τὰ μεγάλωνοι
 (Ἐκτείνετε τὴν χεῖρά το, ὑπὸ τῆ
 τῆ ν κ ε φ α λ ἡ ν τ ο ὦ Μίδα, ο ὦ τ ι ν ο ς
 τ ᾶ ὦ τ ᾶ π α ρ ε υ θ ὺ ς μ ε γ ε θ ὺ ν ο ν τ α!
 Κουαξ. (ἐντρομος)
 Πῶ πῶ
 Πᾶν (ἐντρομος)
 Τὴ βλέπω ἔφυγα (ἀνχωρεῖ δραματικῶς)

Ἄ π ὅ λ. (ἐξῆχολευθῶν)
 Ἄ! ἄλλοτε, κὺρ Μίδα,
 τὴν μουσικὴν καλλίτερον ἀκούγῃς
 (ἔξέρετε αἰμιεγαλοπρεπῶς.)
 —
 Σκηνηξία
 Μίδ. ας καὶ Κουαξάρης
 Κουαξ. (ἰδίᾳ)
 Κεραμίδα,
 ποῦ ἔπεσε σ' τοῦ βασιλεῦς ἀπάνω τὸ κεφάλι
 πῶ πῶ ἀτάκτως μάνια μου μανιοῦλά μου
 (τί χάλι)
 Μίδ. (κατερχόμενος βραδέως τοῦ θρόνου του
 καὶ ἐν παραφορᾷ)
 Ἰὼ παπαῖ ἀτακταῖς ὦ τῶν ἐμῶν αὐτίων
 Ἰὼ βαβαῖ ἱαταταῖ τὸ μῆκος τῶν ὀπίστων
 (Καλῶν)
 Ἄ! Κουαξάρης
 Κουαξ. Βασιλεῦ!
 Μίδ. Πλησίιστον!
 Κουαξ. (πλησίιστος) Ὁρίστε!
 Μίδ. (Κλαυθροῦ μὲν τῆ φωνῆ καὶ δεικνύων τὰ ὦτά του.)
 Τὴ δικτάτεις ἔλαβον
 Κουαξ. Ἄ μὴ παραπονεῖστε
 Ὡς αὐτὰ ὑπάρχουσι σ' τὸν κόσμον πληθὺς ἄλλα,
 καὶ μέλιστα, ἂν θέλητε, ἀκόμη πλεὺς μεγάλα
 Μίδ. (ἐν ἀπελπισίᾳ.)
 Ἄδύνατον
 Κουαξ. Σᾶς βεβκιῶ
 Μίδ. Δὲν γίνεται
 (Κλαίων.) Ἄδίκως
 ὁ τάλας πάσχω
 Κουαξ. (ἰδίᾳ) Τὴ θὰ πῃ
 Μίδ. (ἀπτόμενος τῶν ὠτων του) ὦ μῆκος μῆκος μῆκος
 Κουαξάρης.
 Θὰ εἶδατε, ὦ βασιλεῦ, νομίζω, σ' τὸ ἀχοῦρι,
 ποῦ εἶνε κάτω σ' τὴν κλῆν, ἐκαίνο τὸ γαϊδοῦρι
 Ἄ! μόλις εἶνε δωὸ ἐτῶν καὶ ὅμως σᾶς ἐμοιάζει
 εἰς τὰ αὐτὰ σας, ἤθελα νὰ πῶ, -μὴ σᾶς πειράζει:
 (ὁ Μίδ. Νεύει ἀποφατικῶς.)
 πῶς ὅταν γίνῃ γαϊδαρος καὶ αὐτὸ, τόσον μεγάλος,
 ὅσον ἐσεῖς. θάχῃ αὐτὰ, ποῦ δὲν θὰ τᾶχῃ ἄλλος
 Μίδ. (ἱκανοποιηθεὶς.)
 Ἄ! τότε ἔχεις δίκιον ὅμως καλὸν νομίζω,
 νὰ τὰ σκαπάτω ὀπισσοῦν.
 Κουαξ. Ἐγὼ γιὰ αὐτὸ φροντίζω.
 Μίδ. Μὰ τί θὰ κάμῃς;
 Κουαξ. Ἐννοια σας
 Μίδ. (ἐπιμένων) Μὰ τί;
 Κουαξ. Νὰ ἔνα σκοῦφο
 ἀπὸ μιλλιὰ περιφρημον
 Μίδ. Ἄ ἔτσι;
 Κουαξ. Ναι! (ἰδίᾳ) Ναι, μποῦφο

Μίδξ. Καί δὲν θὰ φαίνονται τ' αὐτιά ;
 Κουαξ. Καθόλου.
 Μίδ. Νὰ πιστεύσω ;
 Κουαξ. Ἐπί τοῦ σκούφου, βασιλεῦ, δηλῶ πῶς θὰ δουλεύσω
 μὲ ἄλην τὴν μπαρμπερικὴν τὴν τέχνην μου
 (καὶ πλέον,
 καθότι εἶναι εἰς ἐμὲ τιμὴ πολλή τ' ὠραῖον
 κεφάλι σας, ὅπερ αὐτιά κανονικὰ στολιζουσι,
 αὐτιά, ποῦ ὅποιος τὰ ἰδῆ, θὰ πῆ πῶς σὰς ἀξίζουσι,
 διότι εἴσθε καὶ ἐσεῖς μεγάλως ὡς τὰ αὐτιά σας.)
 Μίδ. (εὐχαριστηθεῖς)
 Καλὰ, καλὰ, μὰ πῆγαινε.
 Κουαξ. (κινεῖται ὅπως ἐξέλιθη)
 εὐθὺς, μετὰ χραῖς σας.
 (ἐπιστρέφω ν)
 Οὐχ' ἤττον ὅμως, βασιλεῦ, τίς βλέπων τὰ
 [αὐτιά σας
 δὲν θὰ νοήσῃ παρευθὺς τὰ προτερήματά σας ; -
 Μίδ. Καλὰ, καλὰ, μὰ πῆγαινε.
 Κουαξ. (κινεῖται ὅπως ἐξέλιθη)
 Πηγαινῶ.
 (ἐπιστρέφω ν) Πλὴν, νομίζω,
 Πῶς ἡ Φρυγία—καὶ γὰρ αὐτὸ πολὺ τὴν μακαρίζω
 νὰ θεωρεῖται εὐτυχῆς καὶ ἔτι πλέον πρέπει,
 ἔνα τοιοῦτον, ὡς ὑμεῖς, μονάρχην ἀφοῦ βλέπει,
 ἔνα μονάρχην...
 Μίδ. Καλλίστα· μὰ πῆγαινε.
 Κουαξ. (κινεῖται ὅπως ἀναχωρήσῃ)
 Πηγαινῶ.
 (ἐπιστρέφω ν)
 Οὐχ' ἤττον ὅμως, βασιλεῦ, μεγάλως ἐπιμένω,
 ὅτι τ' αὐτιά σας ἔγειναν μέγαρα κατ' ἀξίαν,
 ἐμφαίνοντα ἦν κέκτησθε μεγάλην εὐφύαν,
 δι' ἣν κχυᾶται ὁ λαὸς ἀπάσης τῆς Φρυγίας,
 ἦτις..
 Μίδξ. Καυμέγε. ἄφησε αὐτὰς τὰς φλυαρίας
 καὶ πῆγαινε.
 Κουαξ. (κινεῖται ὅπως ἀναχωρήσῃ)
 (ἐπιστρέφω ν)
 Εὐθὺς· Ἀλλά...
 Μίδ. Μὰ πῆγαινε, νὰ ζήσης.
 Κουαξ. (κινεῖται ὅπως ἀναχωρήσῃ)
 Πηγαινῶ (ἐπιστρέφω ν)
 Ὅμως, βασιλεῦ...
 Μίδ. (ἐν ὀργῇ) Τὰ λόγια νὰ τ' ἀφήσης
 καὶ νὰ πηγαινῆς.
 Κουαξ. (τρέχων)
 Ἐφυγα.
 Μίδ. Μὰ, κύττα μὴ σοῦ φύγῃ
 κανέναν λόγον, ἀκουσες ;
 Κουαξ. (ἐπιστρέφω ν.) Ὡταν κ' ἐμὲ ὀλίγοι
 ὑπάρχουσιν ἐχέμυθοι !

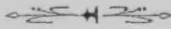
Μίδ. Τὸ ξέρω, νὰ μὴ τύχη
 καὶ σοῦ ξεφύγῃ.
 Κουαξ. Βασιλεῦ, ἀν ὀμιλοῦν σὶ τοῖχοι
 θὰ ὀμιλήσω καὶ ἐγώ.
 Μίδ. Σ' εὐχαριστῶ.
 Κουαξ. Πηγαινῶ.
 Μίδξ. ὁ σκοῦφος νὰναι εὐμορφος.
 Κουαξ. (ἀναχωρῶν) Καλὰ.
 Μίδ. (ἐξερχόμενος ἐκ τῆς πρὸς ἀριστερὰ θύρας.)
 Τὸν περιμένω.
 Κουαξ. (μόνος, ἐρχόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς.)
 Ἄν κατορθώσω νὰ μὴν 'πῶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ πρᾶμμα.
 Ποῦ 'μέρα νύκτα φλυαρῶ, θὰ ἦνε μέγα θᾶμμα.
 (ἐξέρχεται : ὁ ρομῆος δὲ ἀτῆς πρὸς
 τὰ δεξιὰ θύρας.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

(Ἐπιτετατὸ τέλος)*

2.

Ο ΜΙΔΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΜΜΕΤΡΟΣ
ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΥΟ
(ΤΕΛΟΣ)

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἡ ἐσχιστὴ τοῦ ἀνικτορικοῦ κήπου. Εἰς τὸ βῆθος ἐκτείνεται ἅπασε ὁ κήπος, ἐν ᾧ μὲλις διακρίνονται τὰ ἀνάκτορα. Δεξιὰ, εἰς τὸ τρίτον περσικόν, πυκνὸς κάλυμνος, ἀριστερὰ καὶ πρὸς τὸ βῆθος, μέγας λευκαεὐμένος λίθος.

Λ ἴ σ. (ἐξερχομένη τοῦ κήπου.)

Ἄ! ἤϊρα τέλος καὶ ἐγὼ μῆδε ὄραε ἤσυχία!
Δόξα νὰ ἔχη, τὸ λοιπὸν, ἢ Ἦρα, ἢ Ἐστία,
ἢ Ἄρτεμις, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ἄρης, ὁ Ἀπόλλων,
καὶ τὸ συνάφι τῶν Θεῶν, μὲ μίαν λέξιν, ὄλον!
Μέλις, ποῦ λέτε, ἔφυγεν ὁ Κουξάρης, ἔμπικνω
σ' τοῦ Μίδα τὸ δωμάτιον, τὸ χρυσοστολισμένον,
ζητῶ τὸν Μίδα, τίποτα! τριγύρω μου κυττάζω,
κανεῖς! Μεγαλειότατε, ἀρχίζω νὰ φωνάζω.
μιλιὰ! Μεγαλειότατε, ξαναφωναίω πάλι,
ποῦ εἴσθε, σὰς γυρεύουσα, ἀκούτε: Μὴ μὲ μὲγάλη
τότε, φωνὴ ἀκούστηκε νὰ βγάλῃ ἀπὸ πίσω
ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν χρυσοῦν, ποῦ νὰ λειποθυμήσω
ἀπὸ τὸν φόβον ἔλειψε λιγάκι, καὶ μὲ τόνον
βραχνὸν μοῦ λέγει:

(Μιμνήσκει τὴν φωνὴν τοῦ Μίδα.)

Ἄκουσε, τὸν Κουξάρην μόνον
νὰ βλέπω θέλω, πήγαίνε' κανεῖς νὰ μὴν τολμήσῃ
ἐδῶ νὰ ἔμβῃ, καὶ ἂν κανεῖς ἐλθῇ καὶ μὲ ζητήσῃ
νὰ τοῦ εἰπῆτε ἀσθενῶ, δὲν δέχομαι κανένα »
Οὔτε ἐμένα, βασιλεῦ; τοῦ λέω. « Οὔτε σένα »
μοῦ λέει ἐκεῖνος ἄγρια. Ἄ! ἔτσι, λέω, στάσου
νὰ δῆς τί φτειάνω καὶ ἐγώ, καὶ μὴ δῶ νάστω
τὸ κόβω λάσπη καὶ ἔρχομαι σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη,
γιατὶ μοῦ εἶπε κάποιος, πῶς εἶδε τὸν μπρομπερῆ

νὰ τριγυρίζῃ ἀπὸ δῶ καὶ νὰ γλυκοσταλιέξῃ
μὲ τὴν κυρὰ Ροξάνη του, καὶ ἂν ἦν ἀλήθειαι, χίχι:
ποῦ θὰ σ' τὸ κἀνωμα ἐδῶ! ὦχ! ὦχ! καὶ ἂν τὴν πιάσω
καυμὴν φορὰ σ' τὰ χεῖρά μου, τί ἔχω νὰ τῆς φτειάσω!
Ἄκουω κάποιον ν' ἀρχεται' κελῶ κελῶ ἐπίσω
ἀπ' τὰ κλάμα ἀε κρυφῶ.

(Κρούεται ἐπισθεντοῦ καλαμῶνος.)

Σ κ η ν ἦ δ ε υ τ ἔ ρ α.

Κ ο υ ξ ἄ ρ η ς κ αὶ Λ ἴ σ χ ρ η .

Κ ο υ ξ . (ἐισερχόμενος ἀριστερόθεν.) Τί ἄλλο θ' ἀ-
(παντῆσω,

Μωρὲ τί ἔτκανε αὐτό!

Λ ἴ σ. (ἰδίᾳ.) Τί τάχατε νὰ λέγῃ;
Κ ο υ ξ . Τοῦ κῆστισε τοῦ δυστυχῆ καὶ ὀλοφένῃ κλαίει.

Ἄκουε ἐκεῖ νὰ γίνουναί...

(Κρότος ἐπισθεντοῦ καλαμῶνος.)

Τίς εἶ;

(Ἄπαντῶν εἰς ἐαυτοῦ ἐν κωμικῇ
(σοβαρότητι).

Κανεῖς!.. Μοῦ φάνη.

πῶς ἤκουσα σὰν ταραχὴν!

Λ ἴ σ. (ἰδίᾳ.) Τί διάβολος τὸν πιάνει!

Κ ο υ ξ . Ἄκουε ἐκεῖ νὰ γίνουναί...

(Ἄκουσεται ψιθυρισμὸς τῶν φύλλων
(λωγτοῦ καλαμῶνος)

Τίς εἶ;

Κανεῖς!... Γιὰ φύλλου

φοβοῦμαι πῆδημα!

Λ ἴ σ. (ἰδίᾳ) Θυρῶ, τοῦ ἔστριψε τοῦ φίλου!

Κ ο υ ξ . Ἀνάθεμά σε μυστικὸ! αὐτὴν ἀνάθεμά σας!

Ἀνάθεμα καὶ μέγαν, ποῦ βρέθηκα μπροστὰ σας

Λ ἴ σ χ ρ η, (ἰδίᾳ)

Τρελλάθη ὁ κηκόμοιρος!

Κ ο υ ξ ἄ ρ η ς. Ἄχ! μυστικὸ! ἄχ! φεῖδι!

ἄχ! ἔχεντρα' ἄχ' σάρακα, μὲ ἔφαγες!

Λ ἴ σ. (ἰδίᾳ)

Κασίδη,

καλὰ νὰ πάθῃς!

Κ ο υ ξ . (ἀποφασιστικῶς.) Θὰ τὸ 'πῶ!

(Μεταμειλοῦμενος.)

Ἄ. ἔχι, δὲν συμφέρει!

Ἄχ, μυστικὸ, ἄχ' μυστικὸ' σὲ θέσι μ' ἔχεις φέρει
νὰ σκοτωθῶ!

Λ ἴ σ. (ἰδίᾳ)

Ἄ! ἐνοῶ! θὰ ἐμιλῇ γιὰ 'καίνη,

ποῦ νὰ χυθῇ!

Κ ο υ ξ . (ἀποφασιστικῶς)

Βρὲ, θὰ τὸ 'πῶ, καὶ ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ!

(Διέρχεται Χωρικὸς εἰς)

Γι' ἀκούτε δῶ!... αἴ! δὲν ἀκούε;

Ἄ Χωρικὸς. Ἐμένα θέλεις;

Κ ο υ ξ . Σένα!

(Μυστηριωδῶς πωροῦσε τὸν χωρικόν)

Γαϊδούριαναν!.. Μεγάλωσαν!...

Ο Χωρικὸς Τὴ λές;
Κυαξὲ. Ναί! ναί!
Ο Χωρικὸς (ἰδίᾳ.)
Χαμένα

θὰ τᾶχην!

(Τῷ Κυαξέῳ ἀρῆ) Ποιά;
Κυαξὲ. [μεταμεληθεῖς]

ἔξέρω κ' ἐγώ!

[ὁ Χωρικὸς ἐξέρχεται κινῶν τὴν κεφαλὴν ὡς εἰ ὠκτεῖρε τὸν Κυαξέῳ ἀρῆν]

Δὲν κάνει νὰ τὸ μάθη,
'μπορεῖ νὰ εἶναι φλύαρος!

Αἴσ. (ἰδίᾳ) Τὸν δυστυχεῖ! τρελλάθη
εἰς τὰ σωστά!

Κυαξὲ. Ἄχ! δὲν βαστῶ! θὰ σκάσω, θὰ πλαντάξω!
'Ἐτσι μοῦ ἔρχεται μὲ μῖα, σὲ ὅλους νὰ φωνάζωι:
τ' αὐτιά...

(Μεταμελοῦμενος σιωπᾷ)

Αἴσ. (ἰδίᾳ) Καὶ δὲς του μὲ τ' αὐτιά! μὰ ποιά αὐτιά;
Κυαξὲ. θὰ σκάσω!

Αἴσ. (ἰδίᾳ) Σκάσε λοιπόν!

Κυαξὲ. Ἄν δὲν τὸ πῶ, θερρῶ πῶς θὰ χταικιάσω!
Αὐτιά, θὰ μὲ τρελλάνετε! αὐτιά, πανάθεμά σας!
Μωρὲ, τί ἤθελα ἐγώ, ποῦ βρέθηκα 'μπροστά σας;

Αἴσ. (ἰδίᾳ) Καὶ δὲς του, δὲς του μὲ τ' αὐτιά!

Κυαξὲ. Πανάθεμα τὴν ὥρα,
ποῦ εὐρισκόμουνα ἐκεῖ. Μὰ, δίχως ἄλλο τώρα,
θὰ τὸ φωνάξω δυνατὰ κί' ἄς γίνῃ, ὅ,τι γίνῃ
τ' αὐτιά... (Διακοπτόμενος)

Κί' ἂν μὲ ἀκούσουνε; Ἄχ! ἡ φωνή μου σβύννε!
(Φέρει γύρω τὴν σκηνὴν ἠνώμα:-
νόμηνος εἶτα, ὡς συλλαβῶν ἰ-
δέαντινα, ἴσταται. Μετ' ὀλί-
γων βαίνει παρὰ τὸν καλαμῶ-
να, ὅπου ὀρῦται ὀπήντινα.)
Δὲν ὑποφέρω, θὰ τὸ πῶ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν τρύπα,

(κύπτει καὶ ὀμιλεῖ πρὸς τὴν ὀπήν.)
Τ' αὐτιά τοῦ Μίδα ἔγειναν γαϊδουρινά!
(ἐγειρόμενος.)

Τὸ εἶπα,

ἔαλάφρωσα, βρὲ ἀδελφὲ λιγάνι!

Αἴσ. (ἔξερχομένη τῆς κρύπτης τῆς) Νᾶχες τύχη,
Βρὲ, δὲν τοῦ εἶπα κί' ἄλλοτε, ἔχουν αὐτιά κ'
(οἱ τοῖχοι!)

Κυαξὲ. (ἐμβρόντητος.)

Αὐτιά!;

Ναί, μάλιστα, αὐτιά!

Κυαξὲ. Αὐτιά! ὦ συμφορὰ μου!

Παντοῦ αὐτιά! ἐχάθηκα!

(Παραφερόμενος.)

Νά! πίσω μου! 'μπροστά μου!

ἀπάνω, κάτω, δίπλα μου, τριγύρω μου πετᾶνε,

ὦ νὰ τα, μεγαλόνουνε, μὲ ἀγριοκυττᾶνε,
ὦ, φύγατε, ὦ, φύγατε, ὦ, μὴ, ὦ, μὴ, σταθῆτε
σταθῆτε αὐτιά! ἄχ, ἄχ, αὐτιά! τί ἔκαμα; εἰπῆτε!

Αἴσχυρη.
Ἐλα, μὴ κάνεις τὸν τρελὸ κ' ἐγώ θὰ σιωπήσω!
Κυαξὲ. (ὡς ἄνω.)

Ποιά εἶσαι σὺ; ἔχεις αὐτιά; ὦ, νὰ τὰ φύγε πίσω!
Δὲν θέλω ἀνθρωπομ' αὐτιά νὰ βλέπω! Τὰ αὐτιάσου
νὰ πᾶς νὰ κόψῃς γλήγωρα!

Αἴσ. Βρὲ, αἴντε, βλάκα, χάσου!

Κυαξὲ. (ὡς ἄνω.)

Φύγε, σοῦ λέω!

Αἴσ. Ἄνοστε!

Κυαξὲ. Φύγε!

Αἴσ. Σαχλέ!

Κυαξὲ. (ὀργίμως.) Θὰ φύγῃς;

Αἴσ. (πεισματωδῶς.)

Ὅχι!

Κυαξὲ. (ἐν κωμικῇ ἀπελπισίᾳ)

Τὰ δύο σου τ' αὐτιά ἐδῶ, μὲς τὴν καρδιά μου μπήγεις

Αἴσχυρη. Πᾶσε, σοῦ λέω ἄνοστε, καὶ οὔτε γρὺ δὲν βγάλω!

Κυαξὲ. (δυσπιστῶν.)

Ἄλήθειά!;

Αἴσ. Μὰ τὴν Ἄρτεμιν!

Κυαξὲ. (εὐχαριστηθεῖς) Ἄ, Αἴσχυρη, θὰ σοῦ κάνω
γιὰ δῶρο ἓνα φόρεμα μὲ...

Αἴσ. (διακόπτουσα.) Ὅχι δὲν μ' ἀρέσει.

Κυαξὲ. Μὴ ζώνη, τότε, ἔμμορφη γιὰ τὴ χρυσὴ σου
[μέση.]

Αἴσ. Δὲν μοῦ ἀρέσει οὔτ' αὐτή.

Κυαξὲ. Δυὸ βώδια...

(εἰς ἐκάστην πρότασιν δωρῆ-
ματος ἡ Αἴσχυρη νεύει ἀποφα-
[τικῶς.]

Δυὸ κατσίκια...

Ἐνα βροχιόλι μὲ πολὺ χρυσάφι... Σκουλαρίκια.

Ἐνα μουλάρι θηλυκό... Δυὸ ἄλογα... ἔξ γίδα
μὰ ἀλυσσίδα τοῦ λαιμοῦ... πέντ' ἔξη δακτυλίδια
Τότε, τί θέλεις, τὸ λοιπόν: μὲ ἔσκασες!

Αἴσ. Ἐσένα.

Κυαξὲ. (ἐκπληκτος) Ἐμένα.

Αἴσ. Βεβαιότατα,

Κυαξὲ. Ἄλλοίμονον σ' ἐμένα.

Αἴσ. Μὲ θέλεις, λέγε, ναί ἢ οὐ;
(Ὁ Κυαξὲ σιωπᾷ) Λέγε, λοιπόν!

Κυαξὲ. Μὰ, στέκα!

χρειάζεται καὶ νὰ σκεφθῶ λιγάνι!

Αἴσ. Γιὰ γυναῖκα,

μὲ θέλεις, λέγε, ναί ἢ οὐ;

Κυαξὲ. Μά'...

Αἴσ. Λέγε, ἢ θὰ φύγω!

Κυαξὲ. Θὰ φύγῃς; Φεῦγα!

Αἴσ. (ἔξερχομένη) Ἐφυγα!

Κυαξὲ. (ἀκολουθῶν αὐτήν.) Μὰ! ποῦ θὰ πᾶς;

Αΐσ. Σ' τοῦ Μίδα,
 νὰ εἶπω, ὅ,τι ἤκουσα, κί' ἀκόμη ὅ,τι εἶδα·
 Κ υ α ξ, (ἰκετευτικῶς) Στάσου, νὰ ζῆς·
 Αΐσ. (ἰσταμένη,) Αί' κί' ἂν σταθῶ τί ὠφέλει·;
 Κ υ α ξ, Καυμένη,
 μὴ μοῦ θυμώνεις· νᾶξερές σάν εἶσαι θυμωμένη
 τί ἄσχημη ποῦ φαίνεσαι...
 Αΐσ. (ὀργίλη) Μὲ θέλεις ;
 Κ υ α ξ, Μὴ θυμώνης·
 Αΐσ. Αειρε, λοιπόν·
 Κ υ α ξ, Τί ἄσχημη, ποῦ εἶσαι σάν κακίωνεις.
 Αΐσ. (φεύγουσα) Μὰ, σὺ δὲν ὑποφέρεσαι.
 Κ υ α ξ, Νὰ ζήσης. Αἴσχηρη, στάσου·
 Αΐσχηρη.
 Δὲν στέκουμι !
 Κ υ α ξ, Αἴσχηρῆσά μου!
 (Ἡ Αΐσ. θέλει νὰ ἐξέλθῃ.) Καλέ, μὲ τὰ σωστά σου,
 τὸ ἔβαλες ;
 Αΐσ. (προχωροῦσα.) Κουφάθηκα !
 Κ υ α ξ, (ἀκολουθῶν.) Αἴσχηρῆσά !
 Αΐσ. Μήτε λόγο !
 Κ υ α ξ ἄ ρ η ς .
 Στάσου ν' ἀκούσης, ἀδελφή, κί' ἀνθρώπους ἄγῳ
 (δὲν τρώγω !

Σ κ η ν ἢ τ ρ ῖ τ η .

Οἱ Αὐτοῖ καὶ Ροξάνη, ἐπισθεντοῦ
 (κ α λ α μ ῶ ν ο ς .
 Ροξάνη. (ἰδίᾳ)
 Πῶς ἔμπαρμπέρης μὲ αὐτὴν ! Καλὰ μου εἶπαν, ὅτι
 μιὰν ἄλλη νοστιμεύεται ! Ἄ ! μασκραῆ, προδότῃ,
 Αΐσχηρη.
 Δὲν θέλω !
 Κ υ α ξ, Πῶς ;
 Αΐσχηρη Δὲν θέλω, νά !
 Κ υ α ξ, (ὀργισθείς.) Αἱ ! τότε ξεκουμπήσου,
 Ἐστὶ δὲν ὑποφέρεσαι μὲ τὴν ἐπιμονή σου !
 Αΐσ. (ἰσταμένη.)
 Ὅριστε ! νά ! ἐστάθηκα, τί θέλεις γι' ἄς ἰδοῦμε.
 Κ υ α ξ, (μειλιχίως.)
 Ἄφοῦ ἡ τύχη, φαίνεται, τὸ θέλει νὰ παρθοῦμε..
 Ροξ. (ἰδίᾳ.)
 Πῶς ! νὰ παρθοῦνε ; ὦ Θεοί !
 Κ υ α ξ, (ἐξακολουθῶν.) Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω
 ἂν μ' ἀγαπᾶς ἀληθινὰ, σωστά !
 Ροξ. (ἰδίᾳ.) Καλὰ νὰ πάθω !
 Αΐσχηρη.
 Θέλει κ' ἐρώτημα αὐτό ; Ἄν σ' ἀγαπῶ σ' ἀλήθεια ;
 Ἄσβεστον ἔχω πυρκαγιὰ γιὰ σένανε σ' τὰ στήθειά·
 Κ υ α ξ (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν)
 Ἄχ ! Αἴσχηρη μου, σὲ ἀγαπῶ κ' ἐγώ !
 Ροξ. (ἰδίᾳ) Ἄχ ! θὰ πεθάνω !
 Αΐσ. Ἀλήθεια, Κυαξάρη μου ;

Κ υ α ξ, Ναι, Αἴσχηρη μου, ποῦ κάνω
 καὶ ἔρκο !
 Ροξ. (ἰδίᾳ.) Ἄ ! ἐπίορκε ! αἴσχηρέ !
 Αΐσ. Δὲν τὸ πιστεύω !
 Κ υ α ξ, Ἐεῦρεῖς καλὰ, Αἴσχηρῆσά μου, πῶς δὲν σοῦ
 [χωρατεύω !
 Αΐσ. Μὰ μοῦ ἔπανε, μπαρμπέρη μου, πῶς...
 Κ υ α ξ, Λέγε μου, Αἴσχηρῆσά.
 Αΐσ. Πῶς μιὰ Ροξάνη ἀγαπᾶς !
 Κ υ α ξ, Ἐκείνη τὴ μουσίτσά !
 Ροξ. (ἰδίᾳ, ὀργίλως)
 Οὐραγιοτάγκε !
 Αΐσ. (ἀσπαζομένη τὸν Κυαξάρην)
 Ἐλαῖ δῶ, γλυκὰ νὰ σὲ φιλήσω !
 Κ υ α ξ, (ἰδίᾳ) Ροξάνη μου, τὸ ἤθελεν ἡ τύχη νὰ
 [σ' ἀφήσω,
 Τί νὰ σοῦ κάνω !
 Αΐσ. Τὸ λοιπόν ;
 Κ υ α ξ, (ἰδίᾳ.) Μουρμούρα !
 (Γεγωνοῖα τῷ φωνῇ.) [Σὲ λατρεύω !
 Μιὰ χάριν ὅμως, Αἴσχηρη μου, μεγάλην σοῦ γυρεύω.
 Αΐσ. Ὅ,τι θελήσης· λέγε μου !
 Κ υ α ξ, Μὴν εἶπης εἰς κανένα
 Οὔτε μιλιὰ γιὰ τὰ αὐτιά τοῦ Μίδα !
 Αΐσ. Ἄπο' μένα
 δὲν βγαίνει οὔτε τσιμουδιά, υἶ, κάνε μου τὴ
 [χαρῖ,
 καὶ πέμου πῶς ἐγίνηκε τὸ πρᾶγμα, Κυαξάρη·
 Ροξ. (ἰδίᾳ) Καλὸν, νομίζω, καὶ ἐγὼ ν' ἀκούσω τί θὰ
 [εἰποῦνε.
 Κ υ α ξ, Καθὼς σοῦ εἶπα τὸ πρῶτ', νὰ διαγωνισθοῦνε
 ἐπρόκειτο σ' τὴ μουσική, ὁ μουσικὸς Ἀπόλλων,
 ὅστις δικαίως κρίνεται τῶν μουσικῶν μας ὄλων
 ἐπρώτιστος διδάσκαλος, κί' ὁ Πᾶν ὁ τραγογένης,
 ποῦ ἐξᾶφνα ἂν τὸ ἰδίᾳ, εἰς τὴ στιγμή πεθαίνεις
 ἀπὸ τὸ φόβο...
 Αΐσ. Ἄφῃσε τὴ λίμα σου, καυμένη,
 καὶ ἔλα σ' τὴν ὑπόθεσι.
 Ροξ. (ἰδίᾳ.) Προδόταρε χαμίνε·
 Κ υ α ξ ἄ ρ η ς .
 Λοιπὸν ποῦ λές, ἀρχίνησεν ὁ Πᾶν μὲ τὴ φλογέρα.
 κ' ἐγέμιζε μὲ ἄγριας φωνάrais τὸν ἄέρα,
 κί' ὀλίγου δεῖν τὸ τύμπανον τοῦ δεξιῦ ὠτός μου
 σ' τὴν μέσην ἐρρηγνύετο καί...
 Αΐσ. Σύντομα·
 Κ υ α ξ, Ναι, φῶς μου.
 Λοιπὸν ποῦ λές, ὀλίγου δεῖν, μιὰ μεγάλη τρύπα.
 εἰς τὸ δεξιί μου τὸ αὐ...
 Αΐσ. Μά...
 Κ υ α ξ, Ἄ· ναι, αὐτὸ τὸ εἶπα.
 Λοιπὸν ποῦ λές, ἀφίνοντας τὴν τρύπα κατὰ μέρος,
 ἂν καὶ ἐγὼ ἐπρόφθασα, ὡς φρόνιμος, ἐγκαίρως·
 καὶ ἔκλεισα ἐρμητικῶς, ποῦ λένε, τὸ αὐτί μου,

καί ἔτσι...

Λ Ὑ σ . Μά μὲ ἔσκασες
 Κ υ α ξ . Δὲν τῶθελα, ψυχὴ μου!
 Λοιπὸν ποῦ λές, φιλιτάτη μου, χωρὶς πολυλογίαν,
 —διότι πάντα ἀγαπῶ ἐγὼ τὴν συντομίαν—
 ἀφοῦ ὁ Πᾶν τελειώσεν ἀγρίως νὰ συρίζῃ,
 ὁ Μίδαξ τὰ ἐγκώρια σ' τὸν φίλον του ἀρχίζει:
 Εὖγε, τοῦ λές, φιλιτάτε, περίφημα σπουδαῖα!
 Θαυμάσια, ἐξαισια, λαμπρά, λαμπρά, ὠραῖα!
 Αἴτι' ἰ' Ἀπόλλων ὕστερα μετὰ ξινηθὰ μαλλιάτου,
 ποῦ μόνον, σὺ, ἂν ἔδλεπες τὴν ὠραιότητά του,
 ἀμέσως θὰ τρελλαίνεσο, ἀμέσως θὰ ζητούσες
 νὰ τὸν φιλήσῃς μὴν φορὰ, τοῦτέστι νὰ κολλούσες
 τὸ στοματάκι σου αὐτὸ σ' τὰ χεῖλη του ἀπάνω...

Λ Ὑ σ . Μωρὲ τί λίμα εἶν' αὐτή.
 Κ υ α ξ . Καυμένη, τὸ ξεγάνω!
 Κι ὁ Ἀπόλλων, τὸ λοιπὸν, τὴ λύρα του χορδίζει
 κ' ἕνα τραγοῦδι νόστιμο ἀρχίζει νὰ τονίζῃ,
 γλυκὰ γλυκὰ σὰν τὸ νερὸ ποῦ τρέχει 'στὸ ρυάκι,
 σὰν τὸ πουλί, ποῦ κελαῖδαί' ἀπάνω σ' τὸ κλαδάκι,
 σὰν μέλι...

Λ Ὑ σ . Μὲ ἐτρέλλανες! Μά πᾶψε περὶ τὴ λίμα!
 Κ υ α ξ ἄ ρ η ς .
 Μά μὴ μεῦ κίθης δά καὶ σὺ τῶν ἰδεῶν τὸ νῆμα!
 Λοιπὸν ποῦ λές, ἀρχίησε νὰ παίζῃ ὁ Ἀπόλλων,
 κὶ ἀπὸ γλυκᾶδα γέμιζε τοῦ παλατιοῦ τὸν θέλον,
 ὅτε ὁ Μίδαξ ἀρχινᾷ μὲ μὴν φωνὴ γελοία,
 καὶ λέγει σ' τὸν Ἀπόλλωνα: Οὐ' οὐ' τί ἀρδία!
 Οὐφ! σιχαμάρες! ἀνοστιαῖς! ξεράσμητα! αἶ,
 [φθάνει!

Καὶ ὁ Ἀπόλλων ὀργισθεὶς, κειρὸ, ποῦ λές δὲν
 [χάνει!
 ἀλλὰ σηκώνει παρευθὺς τὸ χέρι του ἐκεῖνο,
 τὸ κάτκαπρο, μὲ μὴν ὀργή, ποῦ κόντεψα νὰ
 [μείνω
 ξερὸς ἀπὸ τὸν φόβο μου καὶ μὴν ὦπ! τοῦ κἀνει
 ἰ' αὐτιά του μεγαλῆτερα χαϊδάρου μάνι-μάνι!
 Τοῦ βασιλέως τῶν αὐτιῶν λοιπὸν μεγάλο...

Λ Ὑ σ . Σῶνει!
 Ἄρχει!
 Κ τ α ξ . Ἡ ἐξιστόρησις εἰς τὴν στιγμὴν τελειώνει!
 Τοῦ βασιλέως τῶν αὐτιῶν, λοιπὸν, μεγαλωσάντων,
 καὶ φοβηθέντων μερικῶν καὶ ἄλλων σατυσιάντων,
 Πανὸς ἀνχωρήσαντος, ἐμοῦ δὲ ἐκπλαγέντος,
 τοῦ Μίδαξ κλιόντος πικρῶς καὶ λίαν παραχθέντος,
 προδάντος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ εἶτα ἐξελθόντος,

Λ Ὑ σ . Μ' ἐπέθανες!
 Κ υ α ξ . Μά! θὰ σοῦ 'πῶ τὰ πράγματα πρεπόντως!
 Λοιπὸν ποῦ λές, ὁ βασιλεὺς ἀρχίζει τὸ παλάτι
 νὰ φέρῃ γύρω, τρέχοντας ὡσὰν βαρβάτο ἄτι,
 ἀρχίζει νὰ παρκαλῆ τὸν δευλὸν του ἐμένα,
 τὸ πάθημά του νὰ μὴν 'πῶ εἰς ἄνθρωπον κανένα
 νὰ μὴν εἰπῶ πῶς ἔγειναν χαϊδουρινὰ τ' αὐτιά του,
 διότι ἐὰν μάθωσι αὐτὴν τὴν συμφορὰ του.

θὰ σκοτωθῆ, καὶ ὕστερα θὰ χάσῃ ἡ Φρυγία
αὐτὸν τὸν ἀνεκτίμητον...

Λ Ὑ σ . (φεύγουσα) Θεοὶ μου φλυαρία!
 Κ υ α ξ . (ἀκολουθῶν) Στάσου νὰ ἀκούσῃς, ἀδελφή...
 Λ Ὑ σ . (ἐξερχομένη) Δὲν θέλω ἄλλα, φτάνει!
 Κ υ α ξ . (ἀκολουθῶν) Στάσου ν' ἀκούσῃς μὴν στιγμὴ.
 [τί διάβολος σὲ πιάνει!
 (ἐξέρχονται)

Σ κ η ν ἡ τ ε τ ἄ ρ η

Ρ ὁ ξ . (ἐξερχομένη τῆς κρύπτης τῆς)
 Ἄ! ἔτσι εἶναι τὸ λοιπὸν! Στάσου νὰ ὀρῆς τί
 [ξέρει
 καὶ ἡ Ροξάνη μὴν φορὰ νὰ φταιάνει, κύρ
 μπαρμπέρη!
 Τί φταιάνει, τώρα θὰ ἰδῆς, γοναῖκα σὰν θυμώνει!
 (Ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ λίθου, θέτει τὰς χεῖρας
 αὐτῆς περὶ τὸ στόμα τῆς ἐν εἰδει γοῶν καὶ
 κροναίει.)

Τ' αὐτιά τοῦ Μίδαξ ἔγειναν χαϊδουρινὰ, γειτόνοι,
 Τ' αὐτιά τοῦ Μίδαξ ἔγειναν χαϊδουρινὰ, τρεχάτε!
 Τ' αὐτιά τοῦ Μίδαξ ἔγειναν χαϊδουρινὰ, ἐλάτε,
 γειτόνοι, ὅλοι τρέξτε, τρεχάτε σ' τὸ παλάτι.
 Τ' αὐτιά τοῦ Μίδαξ ἔγειναν χαϊδουρινὰ καὶ κἄτι.
 (Προσέρχονται διάφοροι πολῖται)

Σ κ η ν ἡ π ἑ μ π τ η

Ρ ὁ ξ ἄ ν η κ α ἰ Π ο λ ῖ τ α ἰ
 Α ο ς Π ο λ ῖ τ η ς
 Τί τρέχει:
 Β ο ς Π ο λ . Τ' εἶνε ἡ φωναῖς:
 Γ ο ς Π ο λ . Ποῖος μᾶς κλεῖ:
 Ρ ὁ ξ . Πολῖται,
 ἀρόπως πλησιάσατε κ' εὐθὺς ἀποκριθῆτε.
 (οἱ π ο λ ῖ τ α ἰ ἔ ρ χ ο ν τ α ἰ π ε ρ ῖ τ ἡ ν
 Ρ ὁ ξ ἄ ν η ν .

Τὸν βασιλῆᾶ μας θέλετε ἀνθρώπου νᾶχῃ μούρη,
 ἢ νᾶνα ἀπαράλλακτος καὶ ἴδιος σὰν χαϊδουρί:
 Γ ο ς Π ο λ ῖ τ η ς .
 Ἄνθρώπου, βεβαίωτατα!
 Β ο ς Π ο λ . Ἄνθρώπου, νκί, βεβαίως!
 Ρ ὁ ξ ἄ ν η .
 Ὁ Μίδαξ, πλὴν ἀγαπητοί, τὴν εἶχε μόνον τέως!

Α ο ς Π ο λ ῖ τ η ς .
 Καλὲ, τί λές, ἀδύνατον,
 Γ ο ς Π ο λ . ὁ Νοῦς μου δὲν τὸ βανεῖ!
 Ρ ὁ ξ ἄ ν η .
 Τ' αὐτιά του ἐχαϊδούριαναν!
 Β ο ς Π ο λ . Μίλα καλὰ, Ροξάνη,
 Ρ ὁ ξ ἄ ν η .
 Νκί ὁ Ἀπόλλων ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ βασιλέως,
 τ' αὐτιά τοῦ ἐμεγαλώσε!
 Α ο ς Π ο λ . Πολύ;

P ο ξ . Πολύ, βεβαίως
 Καί μεγαλώνουν καλίστα, ως λέν', ὦρα τῆ ὦρα'
 Β ο ς Π ο λ ί τ η ς .
 Τόσω καλλίτερα γιά 'μάς, θά μάς ἀκούη τόρα'
 Α ο ς Π ο λ ί τ η ς .
 "Οχι ποτέ δὲν θέλουμε τ' αὐτιά τοῦ βασιληᾶ μας
 νά εἶνε μεγαλύτερα γαϊδαροῦ"
 Γ ο ς Π ο λ . Συμφορὰ μάς'
 Μῶρ' τ' εἶν' αὐτὸ τοῦ παθαμα' Ἀλλοίμονον
 Ρ ο ξ . Πολίται,
 τὰ λόγια παραιτήτατ' εἶδ' ἀποκριθῆτε :
 ὡς βασιλέα θέλετε τὸν Μίδαν ;
 Π ο λ λ οί "Οχι, "Οχι,
 Β ο ς Π ο λ ί τ η ς .
 'Ὡς φαίνεται, ἡ μοῖρα τοῦ γραμμένο θὲ νά τ' ἄγγη'
 Ρ ο ξ ἀ ν η .
 Κάτω ὁ Μίδας τὸ λοιπόν.
 Π ο λ λ οί Ναί, κτω, ναί'
 —
 Σ κ η ν ἡ ἔ κ τ η .
 —
 Οί Α ὐ τοί, Κ υ α ξ κ ρ η ς κ αί Α ἴ σ χ ρ η .
 Κ υ α ξ . (τρέχων.) Τί τρέχει ;
 Α ἴ σ . (τρέχουσα.)
 Τί εἶνε ;
 Π ο λ λ οί. Νά ὁ βασιληᾶς αὐτιά γαϊδαροῦ ἔχει.
 Κ υ α ξ . (ἰδίᾳ, ἔντρομος.)
 Αὐτιά... ἄχ' αἶμα μέσα μου δὲν ἔμεινε σταλίτσα'
 Ρ ο ξ . (τῷ Κουζῆρῃ.)
 Τώρα θά ἰδῆς, ξουρακιτζή, ποῖα εἶνε ἡ μουσίτσα'
 (τ ο ῖ ς π ο λ ί τ α ι ς .)
 ὡς βασιλέα θέλετε τὸν Μίδαν μὲ τ' αὐτιά του ;
 Π ο λ λ οί
 "Ὀχι, ποτέ, καλλίτερα νά πάη σ' τῆ δουλειά του.
 Ρ ο ξ ἀ ν η .
 Κάτω, λοιπόν,
 Π ο λ λ οί
 Κάτω, ναί, ναί,
 Κ υ α ξ . (ἰδίᾳ) ὦ συμφορὰ, μπαρμπέρη,
 ποῦ σ' εὔρε τὸν κικέμοιρο, καί τάχ' ποῖες τὸ
 [ἔρει
 τί θά σ' εὔρη ἀργότερα,
 Α ο ς Π ο λ ί τ η ς Ὁ Μίδας.
 Κ υ α ξ . (ἰδίᾳ) Συμφορὰ μου,
 Α ἴ σ . (τῷ Κουζῆρῃ)
 Τί πάθκα !
 Κ υ α ξ . (τῇ Αἴσχη)
 Κοπήκανε, θαρρῶ, τὰ ἦπατά μου.
 —
 Σ κ η ν ἡ ἔ δ ὁ ὄ μ η
 —
 Μ ἰ δ α ς καί οἱ προλαβόντες.
 Μ ἰ δ α ς
 Τί ἡ συνάθροις αὐτῆ σημαίνει ;

(Συγῆ) Δὲν 'μιλεῖτε ;
 Α ο ς Π ο λ ί τ η ς
 "Ὡ βασιλεῦ... (τῷ Βοῦ Πολίτῃ)
 'Πέ το ἐσύ.
 Β ο ς Π ο λ ί τ η ς
 ὦ βασιλεῦ... (σιωπῆ)
 Μ ἰ δ .
 Θαρρεῖτε ,
 Β ο ς Π ο λ ί τ η (ἰδίᾳ, τῷ Γω)
 'Πέ το ἐσύ καλλίτερα.
 Γ ο ς Π ο λ ί τ η ς
 ὦ βασιλεῦ... (τῇ Ροξάνῃ ἰδίᾳ)
 Ροξάνη
 'πέ, το ἐσύ, γιατί ἐμέ εἰς τὸ λαϊμὸ μέ πιάνει,
 Ρ ο ξ ἀ ν η (μετὰ θάρρος)
 ὦ βασιλεῦ, ἐμάθαμε μετὰ μεγάλης λύπης...
 Β ο ς Π ο λ ί τ η ς (ἰδίᾳ)
 Εὔγε, περίφημη ἀρχή,
 Κ υ α ξ . (ἰδίᾳ, τῇ Ροξάνῃ.) "Ὡ, μὴ, ὦ, μὴ τὸ εἶπης.
 Ρ ο ξ . (τῷ Κουζῆρῃ.)
 Σκασιμὸς ἐσύ !
 ... ἐμάθαμε πῶς ἔγειναν τ' αὐτιά σου ...
 Μ ἰ δ . (ἰδίᾳ.) ὦ φρίκη !
 Ρ ο ξ . (ἐξοκλουθεῖ.) ... μεγαλύτερα...
 Μ ἰ δ . (ἰδίᾳ) Θεοί !
 Κ υ α ξ . (τῇ Ροξάνῃ.) Ροξάνη, στάσου !
 Σκασιμὸς σοῦ εἶπα !
 Κ υ α ξ . (τῇ Ροξάνῃ.) Σῶσε με !
 Ρ ο ξ . Νά ! βασιλεῦ, συντόμως :
 Α ἴ σ . (ἰδίᾳ.)
 Τὴν κικέμοιρα μ' ἔπικσε κ' ἐμένα κρύος πρόμος !
 Ρ ο ξ . (ταχέως.)
 Γαϊδουρινὰ ἐμάθαμε πῶς ἔγειναν τ' αὐτιά σου,
 καί ἐπειδὴ δὲν θέλουμε...
 Μ ἰ δ . (ἰδίᾳ) "Ὡ Μίδα, συμφορὰ σοῦ !
 Ρ ο ξ . (ἐξοκλουθεῖσα.)
 Τοῦ βασιληᾶ μας τὰ αὐτιά νά εἶνε γαϊδουρένια,
 νά μάς ἀδειάσης τὴν γωνιά !
 Μ ἰ δ . (ἰδίᾳ.) "Ὡ τύχη πιποτένια !
 Ρ ο ξ ἀ ν η .
 Κάτω ὁ Μίδας, σύντροφοι !
 Π ἀ ν τ ε ς . Κάτω ὁ Μίδας !
 Μ ἰ δ . (τῷ Κουζῆρῃ.) Κτηνος,
 εἰς τί σοῦ ἔπικισα, εἰπέ'
 Α ἴ σ . (παρμεδίνουσα.) "Οχι δὲν πταίει 'κεῖνος.
 'Ἐγὼ καί μόνη, βασιλεῦ, ἐγὼ καί μόνη πταίω.
 Μ ἰ δ . (τῇ Αἴσχη.)
 Μακρὰν ἐσύ'
 Α ἴ σ . (ἰκετεύουσα.) Συγχώρει τον.
 Μ ἰ δ . (ὀργίλως.) Μακρὰν ἐσύ, σοῦ λέω
 Κ υ α ξ . (περοβιτμένος.)
 Δὲν ἔπικισα, ὦ βασιλεῦ, δὲν τῶπα σὲ κανένα'
 Μ ἰ δ α ς .
 Τότε αὐτοὶ πῶς τῶμαθαν ;
 (ὁ Κουζῆρης σιωπῆ')

'Ομιλῆι.

[μάθη !

Ρ ο ξ . (ἰδίᾳ) 'Απὸ 'μένα'
 Κ υ α ξ ἄ ρ η ς .
 Νὰ ἄνοιξᾶ. ὦ βασιλεῦ, ἐκεῖ κοντὰ μιὰ τρύπα,
 καὶ ἐκεῖ μέσα σιγαλὰ ὁ δυστυχῆς τὸ εἶπα'
 "Ἴσως νὰ εἶνε φλύαρη ἡ τρύπα καὶ τὸ εἶπε'
 διότι εἶνε φλύαροι ἐνίστε κ' αἱ τρύπαι'
 Μ ἰ δ . Σ' τὴν τρύπα τί ἐγύρευες; 'Λ' θὰ μου τὸ πληρώσης.
 [ἐ κ σ π ᾶ τ ὸ ξ ἴ φ ο ς τ ο υ .)
 Α ἴ σ . (πικρεμβαίνουσα.)
 "Ὀχι αὐτὸν, ὦ βασιλεῦ, ἐμὲ νὰ θανατώσης'
 Μ ἰ δ . (ὄρμῶν κατὰ τοῦ Κουαξάρη.)
 Καὶ σὲ κί' αὐτόν'
 Α ο ς Π ο λ ἴ τ η ς (παρεμβαίνων.) Γιὰ στάσου δά' καὶ
 (βασιληᾶς δὲν εἶσαι.
 Ρ ο ξ ἄ ν η .
 Κάτω ὁ Μίδαξ.
 Μ ἰ δ . (τῷ Αω Πολίτῃ) "Λφες με'
 Β ο ς Π ο λ ἴ τ η ς Ἄ' στάσου μὴ κινεῖσαι'
 Μ ἰ δ . (κλαίων.)
 'Απ' τοὺς Θεοὺς νὰ τῶβρης, σὺ, κκοῦργε Κουαξάρη'
 Κ υ α ξ . (ἰδίᾳ)
 Θαρρῶ, πῶς τὸ παράπονο κ' ἐμένα θὰ μὲ πάρῃ'
 Μ ἰ δ . (ζητῶν νὰ φονευθῇ)
 Αὐτὰ μου, σεῖς μ' ἐφάγατε, σεῖς νάχετε τὸ
 (κρέμα'
 Γ ο ς Π ο λ ἴ τ η ς (ἀφαιρῶν τὸ ξίφος τοῦ Μίδαξ)
 Δὲν εἶν' ἀκόμη, βασιληᾶ, καιρὸς νὰ μπῆς σ' τὸ
 (μνημα.
 Πρέπει νὰ ζήσης, νὰ γενῆς παράδειγμα σ' τοὺς
 (ἄλλους'
 Α ο ς Π ο λ ἴ τ η ς .
 Μάθημα πρέπει νὰ δοθῇ, βεβαίως, σ' τοὺς μεγάλους
 καὶ ἐμὰς νάκοῦνε, τοὺς μικροὺς'
 Ρ ο ξ . 'Ἀλήθεια γιὰ σταθῆτε,
 νὰ ἰδοῦμε κατ' αὐτάνια του
 (Δύωτῶν πολιτῶν ἀφαιροῦν τὸν φερόγιον τοῦ Μίδαξ πέτασσαν.)
 Π ἄ ν τ ε ς . ὦ φρίκη,
 Ρ ο ξ . Συμπολιταί,
 μίαν ἰδέαν νόστιμη μ' ἐνέπνευσαν τ' αὐτιά του
 ὁ Μ ἰ δ . (τχράσσεται.)
 Α ἴ σ . (ἰδίᾳ)
 Σὰν ὀμιλοῦνε γιὰ αὐτιά ραίξει ἡ καρδιά του'
 Π ο λ λ ο ἶ .
 Ν' ἀκούσωμε' ν' ἀκούσωμε'
 Κ υ α ξ . (ἰδίᾳ) Ποιὸς ξέρει τί θὰ εἶπῃ'
 Ρ ο ξ ἄ ν η .
 Τὸ μέρος ὅπου βόσκουνε οἱ ὄνοι καὶ οἱ ἵπποι,
 βεβαίως, θὰ τὸ ξέρετε.
 Τ ἰ ν ἔ ς . "Ἄμ' κεῖ κοντὰ τρυγάμε.
 "Ε τ ε ρ ο ἶ .
 Τὸ ξέροῦμε, τὸ ξέροῦμε, οὔ, οὔ,
 Ρ ο ξ . Αἶ, νὰ τὸν πᾶμε
 ἐκεῖ μὲ τοὺς ὀμοίους του νὰ βόσκη, γιὰ νὰ

Π ο λ λ ο ἶ
 Εὔγε, Περιφρημα, λαμπρὰ,
 Α ἴ σ . (ἰδίᾳ) Τί τοῦμᾶλλε νὰ πάθῃ,
 'Αχ, βασιλεῖς ταλαίπωροι, ἀλήθειά τί τραβᾶτε,
 Κ υ α ξ . Βρὲ, σ' τὰ γαϊδούρια θέλετε τὸν βασιληᾶ
 [νὰ πᾶτε ;
 "Ντροπὴ λιγάκι, βρὲ παιδιὰ.
 Ρ ο ξ . Σκασμὸς ἐσὺ, μπαρμπέρη,
 Κ υ α ξ . Μὰ θὰ ἔμπορέση, βασιληᾶς αὐτὸς, νὰ ὑποφέρει;
 Ρ ο ξ ἄ ν η (τῷ Κουαξάρη)
 Περίμενε, κρεμανταλά, καὶ θάρθη κ' ἡ σειρά σου.
 Κ υ α ξ ἄ ρ η ς (τῇ Ροξάνῃ)
 Τί κάνεις, συλλογίσου το, κύττα καλὰ, στοχάσου,
 Ρ ο ξ ἄ ν η (τῷ Κουαξάρη)
 Σκασμὸς, σοῦ εἶπα,
 (Τ ο ἴ ε π ο λ ἴ τ α ἰ ς) "Ἀγωμεν,
 (οἱ Π ο λ ἴ τ α ἰ θ ἔ λ ο υ ν ν ἄ ἄ π α γ ἄ
 γ ο υ ν τ ὸ ν Μ ἰ δ α ν)
 Μ ἰ δ . 'Ακούσατε, πολῖται,
 δυὼ λέξεις...
 Π ο λ λ ο ἶ εἶν' ἀδύνατον,
 Κ υ α ξ . Βρὲ μιὰ στιγμὴ σταθῆτε
 ν' ἀκούσετε.
 Μ ἰ δ . (ἐκτεθῶν) Παρακαλῶ,
 Ρ ο ξ . Τὰ λογία νὰ ἀφήσης.
 Α ἴ σ . (τῇ Ροξάνῃ)
 Ροξάνη, στάσου νὰ σοῦ πῆ, μιὰ στιγμὴ, νὰ ζήσης,
 Ρ ο ξ . (ἐπιμένουσα)
 Δὲν θέλω λόγια.
 Μ ἰ δ . Πρὸς θεῶν,
 Κ υ α ξ Μωρὲ παιδιὰ, σταθῆτε
 ν' ἀκούσετε τί θὰ πᾶς πῆ,
 Π ο λ λ ο ἶ 'Αδύνατον,
 Α ἴ σ . (ἐκτεθῶσα) Νὰ ζήτε,
 Α ο ς Π ο λ ἴ τ η ς (τοῖς πολίταις)
 Καλλίτερον ν' ἀκούσωμε τί θὰ μᾶς πῆ, αἰ, φίλοι;
 Τ ἰ ν ἔ ς
 "Ἄς ἤναι' ἄς ἀκούσωμε,
 Ρ ο ξ . Πολὺ καλὰ,
 (τῷ Μίδαξ) 'Ομιλῆι!
 Μ ἰ δ α ς .
 Εἴτε δικαίως, εἴτε μὴ, ἂν παρ' ὑμῶν ἐκρίθην,
 δὲν ἐξετάζω' ἂν σκληρῶς πολὺ ἐτιμωρήθην
 ἀπ' τὸν Θεὸν Ἀπόλλωνα, ἄς κρίνωσιν οἱ ἄλλοι.
 Α ἴ σ . (ἰδίᾳ)
 Τί νόστιμα ποῦ ὀμιλεῖ καὶ μ' ὄλο του τὸ χάλι;
 Μ ἰ δ α ς .
 'Ἐγὼ, ἐν μόνον σᾶς ζητῶ, ὡς τελευταίαν χάριν,
 (σ ι ω π ᾶ ἔ π ὸ λ ἴ γ ο ν .)
 νὰ τιμωρήσητε σκληρῶς αὐτὸν τὸν Κουαξάρην'
 Κ υ α ξ . (ἐκπληκτος.)
 Γι' αὐτὸ, λοιπὸν, ἐφώνησα ν' ἀφήσουν νὰ μιλήσης,
 Μ ἰ δ . (ἐντόνως.)
 Ἄκὲ, ὀφείλεις πάραυτα νὰ παραδειγματίσης
 τὴν γλῶσσαν τοῦ κουρέως μου, διότι ἐὰν τῶρα

αἰσχρῶς ἐμὲ ἐπρόδωσεν, ἴσως καμμίαν ὄρα
κ' ἐσὲ προδώσει·

Ροξ. Βέβαια· σ' τῆ γλῶσσα του φαλλίδα·
Κυαξάρης.

Καί ὕστερα πῶς ὀμιλῶ ;
τῶ Μίδ. "Αχ· τί μοῦ κάνεις Μίδα.

Ροξάνη. Ψαλλίδι εἰς τὴν γλῶσσαν του ἀμέσως, συμπολίται·
(Τινέστων πολιτῶν συλλαμβάνουσι βιαίως τὸν Κυαξάρην.)
Κυαξάρης.

Τί κάνεις ἔτσι, βρέ παιδιὰ, μὴ βιάζεσθε, σταθῆτε,
Δὲν γίνεται συμβιβασμὸς μὲ τρία δόντια τάχα,
ἢ κἄν μ' αὐτί ;

Πολλοί. Ἄδύνατον.
Κυαξ. (ἰδία.) "Αχ· δύο γλώσσαις νᾶχα·
(τοῖς Πολίταις.)

Λοιπόν ;
Τινέσ. Τ' ἀπεφασίσκαμεν·
Κυαξ. (ἰδία.) Γλωσσίτσα μου, ἀντί·
(τοῖς πολιταῖς.)

Τ' αὐτιά μου δὲν θὰ ἦτανε καλλίτερα τὰ δύο
νὰ κόβατε ;

Μίδ. Τὴν γλῶσσαν του· τὴν γλῶσσαν του·
Κυαξ. Νὰ βγάλῃς
τὴ φάουσα·

τῆ Αἴσ. Αἰχρίτσα μου, μὲ θέλεις ;
Αἴσ. Ἀμφιβάλλεις ;

ΛοξΠολίτης (τῆ Αἴσχυρη.)
Μὲ δίχως γλῶσσα, βρέ κουτή, τί θὰ τὸν κανῆς·
Αἴσ. Χάχα,

θαρρεῖς πῶς γιὰ τὴ γλῶσσά του θὰ τόνε πάρω τάχα·
Καί ὕστερα, καλλίτερα, γιὰτί ὅ,τι κί' ἂν ἴδῃ,
δὲν θὰ ἔμπορέσῃ τσιμουδιὰ νὰ βγάλῃ,
Ροξ. (τοῖς πολιταῖς) τὸ φαλλίδι.

ΒοξΠολίτης
Νὰ, ἔχει εἰς τὴ μέση του ὁ ἴδιος,

Ροξ. Ἐκτελεῖτε.
Μίδαξ.

"Α, ἐκδικουμαι,
(Δύω τῶν πολιτῶν θέλουσιν ἀκόψουεν τὴν γλῶσσαν τοῦ
Κυαξάρη)

Κυαξ. Μιά στιγμὴ, παρακαλῶ σταθῆτε,
Ἡ τελευταία φράσις μου θὰ εἶναι γιὰ ἐνάτι :
(ἐντόνωσ)

Τ' αὐτιά τοῦ Μίδα ἔγειναν χαιδουρινὰ καὶ κἄτι.
Μίδαξ (ἐν ταραχῇ)

Μὰ κοψετὲ τὴν γλήγωρα,
Κυαξ. ὦ γλῶσσα, πέσε θυμα,
(δεικνύων τὸν Μίδαξ)

Αὐτὸν τὸν φάγανε τ' αὐτιά κ' ἐμένανε ἡ λήμα,
(Ἐνῶ οἱ μέν κόπτουεν τὴν γλῶσσαν τοῦ Κυαξάρου, ἕτεροι ἀπάγουεν τὸν Μίδαξ.) Ὁ Κυαξάρης βάλλει κραυγὴν πόνου, ὁ δὲ Μίδαξ χαρᾶς)

Ροξ. (ἠὺχαριστημένη)
Ἐξεδικήθη. Καί ἰδοὺ σ' τὰ θαύματα τὰ τόσα.
τὸ πλέον μεγαλύτερον : Μπαρμπέρης δίχως
[γλῶσσα.]

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗΣ